Evelien Feltzer

EEN BIJZONDER CADEAU

Zou ik hem meteen herkennen? Ik wriemel aan mijn nieuwe jurk. Die heb ik gisteren met mam en Dees gekocht. ‘Heel bohemian,’ zei de verkoopster. Dat vond ik wel stoer klinken. Om mijn schouder hangt een lichtbruin tasje met franjes. De verkoopster noemde het een Pocahon-tas. Dat is blijkbaar een of andere Indiaanse Disney-prinses. Toen wilde ik hem bijna niet hebben. Ik ben twaalf, geen kleuter! Maar hij is zo mooi dat ik maar net doe alsof ik het niet gehoord heb. Mijn haar heb ik los gedaan. Mijn bruine krullen kriebelen op mijn blote rug. Ik lijk niet op mezelf. Maar dat weet hij niet. Ik hoop dat ik eruitzie als de perfecte dochter die vaders graag willen hebben. Die míjn vader graag wil hebben.

Vanochtend stond ik nog op Schiphol. Nu speur ik de aankomsthal van het vliegveld van Malaga af naar lange, blonde mannen van begin veertig. Het loopt er vol mee. De hele wereld heeft ineens zomervakantie. Ik had gehoopt op alleen maar kleine, donkere Spaanse mannen. En dat hij dan met kop en schouders boven iedereen uit zou steken en ik meteen wist dat hij het was. Net als in de film. Ik zou met wiebelige benen door de vliegtuigslurf lopen, maar dan gingen de deuren van de aankomsthal open en – tadáá! – daar zou hij staan. En zou ik in zijn armen springen.

Maar er viel helemaal niets te springen toen wij hier een uur geleden aankwamen. Terwijl hij had beloofd om ons op te komen halen.

‘Niet te geloven! Drie uur had hij gezegd.’ Mam gooit haar handen in de lucht. Haar bruine ogen schitteren fel. Ze pakt haar telefoon en drukt voor de zoveelste keer een nummer in. Er wordt niet opgenomen. Ze kijkt naar Dees. ‘Hij lijkt jou wel.’

Dees glimlacht en pakt mams telefoon af. ‘Doe nou eens niet zo gestrest, mop. Hij komt echt wel.’ Ze geeft mam een kus op haar mond. Mam kust haar terug en dan staan ze ineens verliefdig aan elkaar te plukken. Het is fijn om ze zo te zien. Dat heb ik ze niet meer zien doen sinds... Nee, nu niet aan denken. Niet op het aller-aller-aller-belangrijkste moment van mijn leven.

‘Mam. Dees. Let nou op!’ zeg ik.

‘O. Ja, natuurlijk, schat,’ zeggen ze zo ongeveer in koor. Ze laten elkaar los en komen naast me staan.

‘Als hij er over een halfuur nog niet is, dan pakken we een taxi,’ zegt mam.

‘Of we huren een auto,’ zegt Dees.

‘Hij komt wel,’ zeg ik. ‘Anders had hij toch nooit die kaart geschreven.’

Twee weken geleden was ik jarig. Ik dacht dat ik een nieuwe fiets zou krijgen, maar ik kreeg een vader cadeau. Hij sprong niet uit een doos. Hij schreef een kaart. Dat ik een vader heb, is trouwens geen verrassing. Ik ken zijn naam en ik heb een foto. Maar dat hij mij wou zien wél. Twaalf jaar

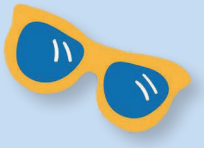

geleden wilden Mam en Dees graag een kindje. Dus ze zochten een man die hen wel wou helpen, maar geen vader wilde zijn. En toen vonden ze Duncan. Een surfer die liever de wereld rondreisde op zoek naar de beste golf dan thuiszat met een kind.

Toen mam zwanger was van mij zat hij al weer in het vliegtuig naar de andere kant van de wereld. Ik heb hem nooit echt gemist, want ik had mam en Dees. Maar ik was wel altijd heel nieuwsgierig. Dus ik sprong een gat in de lucht toen ik twee weken geleden die verjaardagskaart van hem kreeg. Mijn handen trilden toen ik las wat hij op de kaart had geschreven. Er stond dat hij een zumobar in Tarifa had overgenomen en dat hij van plan was daar heel lang te blijven. En of ik zin had om in de zomervakantie langs te komen, zodat we elkaar konden leren kennen. Hij had er ook een ticket bij gedaan. Voordat ik mam en Dees de kaart had laten zien, had ik snel opgezocht waar Tarifa lag. In het zuidelijkste puntje van Spanje en het was een paradijs voor surfers. Natuurlijk. En *zumo* was Spaans voor sap. Ik heb dus een surfende vader met een Spaanse sappenbar. Cool!
Mam en Dees deden eerst nog moeilijk. Waarom nu ineens? En waarom in mijn eentje? Dit kon ik toch niet zonder hén doen? Terwijl ik dacht dat ze het juist fijn zouden vinden om mij een tijdje niet te zien. Hoefden ze zich even niet te schamen. Maar ze waren bang dat dit alles wéér op z'n kop zou zetten, terwijl ze juist zo blij waren dat de storm die ik had veroorzaakt was gaan liggen.

Dat vonden zij misschien. Ik snakte er naar om weg te zijn. Weg van die blikken. Die kaart kwam precies op het juiste moment. Zouden echte vaders dat kunnen voelen? Zou hij twee weken geleden wakker zijn geworden en hebben geweten hoe graag ik weg wilde uit Nederland?

En daarom wachten we nu al veel te lang op een snikheet vliegveld. Ik voel natte plekken onder mijn oksels. Mijn jurk zit te strak. Ik trek aan het bovenstuk om het iets wijder te maken.

'Als hij maar niet ineens bang is geworden en helemaal niet meer komt,' zegt mam.

Ondanks de hitte krijg ik kippenvel.

Ze slaat een hand voor haar mond. 'O, sorry, Loutje.' Ze probeert me te knuffelen, maar ik sla haar arm weg.

'Dames, dames, rustig aan!' zegt een mannenstem.

Ik draai me om en daar staat een lange man met korte, blonde haren en een gebruinde huid. Hij heeft een afgeknipte spijkerbroek aan en zijn donkerblauwe T-shirt spant strak om zijn bollende buik. Aan zijn voeten zitten gele teenslippers. Er zit nog zand tussen zijn tenen. Hij steekt zijn hand uit.

'Duncan,' zegt hij.

Ik voel zijn zweet op mijn hand. ‘Lou,’ zeg ik.

Hij knikt. We laten allebei niet los. Ik dacht dat dit het mooiste moment uit mijn leven zou zijn. Dat ik meteen zou weten dat dit mijn vader was. Maar ik voel niets. Ik kijk alleen maar naar een onbekende man.

‘Ha, Duncan, je bent te laat,’ zegt mam naast me.

Hij laat mijn hand los en kijkt naar mam. ‘Sorry, de weg stond halverwege al helemaal vast.’

Ik veeg mijn hand gauw aan mijn nieuwe jurk af.

Mam zucht. ‘Dan bel je toch even?’

Duncan houdt zijn telefoon omhoog. Het venster blijft zwart. ‘Leeg.’ Hij glimlacht verontschuldigend. Dan omhelst hij eerst mam en daarna Dees. ‘Dag, Roos. Dag, Dees. Jullie zijn nog steeds even oogverblindend.’

Jij bent ook geen spat veranderd,’ zegt Dees.

Er ontsnapt een bulderende lach uit mijn vader. Zo raar om dat te denken: míjn vader. Hij pakt zijn buik vast. ‘Nou, toch zo’n vijftien kilo hoor.’

Mama’s mondhoeken krullen omhoog. Dan laat ze die weer zakken. ‘Als we hadden geweten dat je zó laat zou zijn, dan hadden we ons niet zo hoeven haasten.’

Duncan reageert niet. Hij kijkt naar mij. Zijn ogen worden vochtig. ‘Je bent prachtig, Lou.’

Ja. Hallo! Ik weet even niet waar ik moet kijken, dus staar ik naar de grond. Mam en Dees komen naast me staan en slaan een arm om me heen.

‘Dat is ze zeker,’ zegt mam.

‘Nou en of,’ zegt Dees.

‘Zullen we gaan?’ vraag ik, voordat ik verpletterd word door zo veel aandacht.

Lees verder over Lou en haar nieuwe vader in *Tien vragen aan mijn vader*!

